

mallønningerne med 12½ pCt., derved er der beregnet at spare 49 000 Kr., og endvidere ved at nedsætte samtlige Ydelser efter Ulykkesforsikringslovens §§ 26, 32, 36 og 38 med 15 pCt., hvorved man regner at skulle kunne spare 1 035 000 Kr. Man regner at skulle kunne spare i Ydelserne til de lovpligtig forsikrede ca. 1½ Mill. Kr. Maksimaldaglønnen nedsættes med 12½ pCt. fra 6 Kr. til 5 Kr. 25 Ø. og Maksimalaarslønnen fra 2 400 Kr. til 2 100 Kr., og de andre Sætser følger efter. En saadan Nedsættelse af de Ydelser, der kommer de forsikrede til gode, skulde jo gerne give sig Udslag ogsaa i en Lettelse i de Præmier, som de forsikringspligtige betaler til den lovtvungne Ulykkesforsikring.

Man kunde nu spørge: Er det berettiget at foretage en saadan Nedsækering af Maksimallønningerne og Maksimaldagpengene? Jeg vil hertil gerne sige, at efter Pristallet og efter Lønningsniveauet nu, sammenlignet baade med 1916 og 1920, er det berettiget. I 1920 var Pristallet 262, nu er det 181; men da man i 1920 ikke var oppe paa de Ydelser, som man i Virkeligheden skulde op paa efter de daværende Lønninger, vil jeg foretrække at sammenligne med 1916. Benytter man 1916 som Udgangspunkt, er Prisniveauet nu ca. 50 pCt. over 1916, hvilket vil sige, at en Nedsækering paa 25 pCt. vil være berettiget. Man er imidlertid ikke gaaet til en saadan Nedsækering; thi saa vilde man være kommet ned paa en Maksimalaarsløn af 1 800 Kr., medens Lovforslaget stopper ved 2 100 Kr. Nedsækeringen er altsaa ikke saa stor, som der er Berettigelse for, hvis man havde taget Konsekvensen af den Sammenligning, jeg har draget for 1916.

Jeg vil tillige gøre opmærksom paa, at Ydelserne er noget forandrede, og at man i det foreliggende Lovforslag tager Hensyn til, om der er Børn, idet der gives mere til Enker, som har Børn. Jeg skal herom henvise til det Bilag, der er aftrykt i Bemærkningerne, og hvor der foretages en Sammenligning mellem det nuværende Lovforslag og Lovene af 1916 og 1920. Man vil deraf se, at i 1916 var de højeste Dagpenge 3 Kr. Det blev i 1920 sat op til 6 Kr., og der foreslaas nu 4 Kr. 46 Ø. De laveste Dagpenge har man bibeholdt. Erstatning for 10 pCt.s Invaliditet var med en Løn paa over 2 400 Kr. efter Loven af 1920 1 200 Kr., medens det efter Loven af 1916 var 600, og Lovforslaget her har 893. Tager man den samme 10 pCt.s Invaliditet og en Løn paa 2 000 Kr., var Tallet efter Loven af 1920 1 000 Kr., efter Loven af

1916 500 Kr. og nu 850 Kr. Men jeg vil her særlig nævne det, jeg begyndte med, og hvorfor jeg har draget dette Bilag frem, nemlig at Dødsersatningen til en Enke med 2 eller flere Børn bliver, naar Lønnen var over 2 400 Kr., nu 12 495, medens den efter Loven af 1920 var 12 000 og efter Loven af 1916 6 000. Der er saaledes taget Hensyn til Børnene. Bestemmelserne herom findes i Lovforslagets § 4.

Som sagt skulde de Nedsækeringer, der her foretages med Hensyn til de Ydelser, som de forsikrede kan faa, give sig Udslag i Nedsættelse af Præmierne for de lovbundne forsikrede. Der foreslaas derfor i § 7 en Nedsækering med 15 pCt. af Præmien, og hvis det ikke lader sig gøre, foreslaar man, at Selskabet uddeler Bonus. Endvidere foreslaas det, at naar man ikke kan faa denne Bonus, er Forsikringstageren ikke nødt til at opretholde Forsikringen paa de af Selskabet fastsatte Vilkaar, men han er berettiget til, dog kun indtil en Maaned efter Modtagelsen af Meddelelsen om Præmiens Fastsættelse, at opsigte Forsikringen med 8 Ugers Varsel, uanset Tidspunktet for Forsikringens Udløb. Jeg er ganske klar over, at der fra Forsikringsselskabernes Side vil blive rettet en stærk Kritik mod dette Lovforslag, og jeg er klar over, at der kan være visse Forsikringsselskaber, som det vil falde ret haardt for Brystet, at noget saadant foreslaas, thi hvis man ser paa de forskellige Selskaber, vil man finde, at den Procent af Præmierne, de bruger til Administration, ligger højest forskellig. Der findes Selskaber, som bruger lige ved Halvdelen af den betalte Præmie til Administration. Jeg staar her med en Afskrift af Bladet „Forsikringskongressen“ af 4. August 1926, hvor der er en Opgørelse over de forskellige Syge- og Ulykkesforsikringsselskabers Virksomhed i 1925. Der findes der 8 Selskaber, som bruger over 40 pCt. af det betalte Præmiebeløb til Administration, og man maa jo sige, at det er en uhyre stor Administrationskonto, disse Selskaber har; det er derfor godt, at der i Lovforslaget er fundet en Form, hvorved man kan komme disse Selskaber til Livs eller i hvert Tilfælde hjælpe de forsikrede i disse Selskaber, saa de kan slippe ud med den Forsikring, de har der, hvis der ikke er Mulighed for at faa bragt Præmien ned. Det er særlig de mindre Aktieselskaber, der har den høje Procent til Administration, men der findes dog ogsaa store Aktieselskaber, som har en ret høj Administrationsprocent, medens det er de gensidige Selskaber, som gennemgaaende er de billigste. Jeg vil her gerne nævne et